

GIUSEPPE MASAVO

SEPTEMBRIE

LIMES
2019

CUPRINS

UN ORAȘ MORT E CA O ȘCOALĂ DE FETE / 5

LUMINA DREPTUNGHIUARĂ A FERESTREI / 7

(nimic nu e gratis. se primenește vechiul pentru-un) / 7

* sînt trestie. într-un lan de trestii. cum mă leagă vîntul! / 7

* la umbră. sub copacul scrisului unde se adună micile gîngăanii – să asculte / 8

* (cuvintele arată ca niște minți luminate) / 9

* nu ești inventatorul roții / 9

VALS, PUR ȘI SIMPLU / 11

creierul își străbate catedrala Iisus privește printre coloane / 11

* tare / 12

* (totuși) / 13

* („nu te mai gîndi la trecut, uită trecutul”) / 14

POATE NU ȘTII CE ÎNSEAMNĂ UN ORAȘ / 17

pentru starea bipedă optimă faci masaj cu frumusețe / 17

* o, nu te îneca salcie a cuvîntului / 17

* dacă ochiul ar putea citi ultimul formular al absenței / 18

* ești un pumn de ochi aruncat în memorie spre / 19

* cum stai și privești parcă ieși dintr-o discuție insidioasă / 20

* «farurile de ceață ale minții nu funcționează» / 21

* o lacrimă în loc de zahăr lîngă cafeaua aburindă / 22

* mici diferențe / 23

DIN SPUMA UNUI VAL DE PE LIMBĂ / 24

aripa s-a strivit de fereastră și(-i) simți zborul frînt / 24

* face parte din ritualul de îmbălsămare a clorofilei / 25

* amprenta fiecărui gînd îndosariată pe scîndura mesei / 26

- * îmi așez pantofii la intrare / 27
- * „dintr-o cădere nu te ridici cu aripa frîntă” (din praf...) / 28
- * implantul din oțel face zgomot cînd zboară / 29

INTERMEZZO (RITUAL PENTRU ÎMBLÎNZIREA CETII) / 31

- * (tango argentinian) / 33
- * (romanță) / 34
 - („începînd de la etajul trei mizeria se estompează” / 34
- * (paso doble) / 36
 - dar te-am învățat să schiezi / 36
- * (menuet) / 38
 - seara mai ales înspre seară e duminică / 38
- * (greek dance zeibekiko) / 40
- * (dans popular din moldova) / 42
- * (step) / 44
- * (foxtrop) / 46

AȘA CĂ MI-E LEHAMITE / 49

1. dar nu totdeauna găsesc culorile potrivite uneori / 51
2. frate / 53
3. e de neconceput cum ochiul vine și-mi face propuneri / 54
4. pleacă și are o lacrimă de copil orfan / 55
 - * cum ar fi să considerăm repaosul / 56
5. dacă aș număra scundele înfîpte în perete ca acele de cusut / 58
6. sînt minciuni poveștile ferestrei / 59
7. exemplu de prețiozitate: „sunete curbate de gravitația / 60
8. dacă nu ne-am întîlnit întîmplător / 61
 - * voi mai iubi o plasmă HD / 62
9. retorică cu manete roșii verzi galbene albastre curcubeu / 63
10. astăzi nor alb / 65

DAR VOI LUA CU MINE ALTARUL ȘI TOATE ICOANELE / 69

- * părem desculți / 71
- * la marginea orașului sînt ruinele fabricilor / 73
- * am un vis în care călătoresc / 74
- * galben jerpelit / 75
- * doar din cauză că te pregătești / 77
- * într-o barcă, cînd traversezi lacul / 78
- * numai cicadele vor cosi / 79
- * (călătorind) toamnă / 81
- * se ceartă pereții / 82
- * nu pot călca pe pămînt / 83
- * un copil învață să șteargă cu radiera / 85
- * ghiveci mîndru, cu flori / 85

JURNAL CU BORGES / 89

- (însemnare) Pîna mai ieri atîrnam de funia mîndriei / 91
- (notă) Între ușă și fereastră nu trec / 93
- (adăugire) Dar asta nu e artă / 95
- (despre borges) Suspinele domnițelor / 97
- (notă cu asterix) Pe pardoseală o dungă de apus scrijelește / 99
- (punct și virgulă) Avion vechi IAR cu elice greoi / 102
- (completare) eu nu sînt vinovat, alții îmi găsesc vină / 105
- (notă – cu aldin) Mi se taie venele în testul / 107
- (notă sanguină) Două pete sîngerînde / 108
- (consemnare) Între pereți reci doar / 110
- (notă pentru mai tîrziu) De ce mi-s ochii umezi? / 111

LUMINA DREPTUNGHIULARĂ A FERESTREI

(nimic nu e gratis. se primește vechiul pentru-un câștig măcar minim.

pentru o imagine nouă sub meninge introduci moneda:
după gustul de cocleală simți autenticitatea: ce e bun are cea patină de sulfat care se depune, ca pe încheieturi, în adâncituri – arama din sînge oxidează plăcut ochiului; pe coala de hîrtie așterni arabescuri patinate, mai ales, ca acum, cînd și ora e prielnică, și dacă privești bine, are și ea sulfat de cupru pe arătătoare)

*

sînt trestie. într-un lan de trestii. cum mă leagănă vîntul!
dar parcă altfel decît pe celelalte, mai cu fața, cînd la cer,
cînd la pămînt, mai cu față tristă – în jos, mai cu față exaltată – în sus,
între plîns și fericire, e ora ceaiului. la englezi cinci p.m.
filosofia sîngelui îmi țiuie în urechi ca un samovar rusesc
(la cinci deci gîndesc ca o trestie: poate toate poemele mele
sînt siropoase – din pricina zahărului –, sau maculatură
– multă! –, am ajuns la acea vîrstă
la care-mi permit *diagnostice metafizice*). în definitiv,
există specii și specii de trestie, nu-i așa, din unele se face zahăr,
din altele hîrtie – trestia spaniolă, de exemplu, este o plantă
din familia palmierilor, lungă, subțire, flexibilă, din care
se confecționează și bastoane...

la umbră. sub copacul scrisului unde se adună micile gîngăanii – să asculte,
căci oamenii au (acum), se vede, aer condiționat. cer văzut în petice,
dar suficient. amintiri zboară printre ramuri –

chiar acum se despart doi prieteni (care-au fost buni prieteni;
și-au făcut vizite reciproce, au prînzit împreună, au cinat împreună
etc.), gellu dorian, radu florescu, nicolae sava au aceeași experiență,

chiar acum, ca și cum ai tăia cu foarfeca o fotografie în două: o jumătate
și-o jumătate
disjuncte ca două mulțimi, cît de ușor!

cer văzut în petice; în lipsa prietenilor scrii despre furnici, despre albine,
despre muște, chiar și despre roiul ăsta infect, supărător, de muște,
despre viața cu rotule în mișcare la pedalierul bicicletei care aleargă
din creangă în creangă, iluzionîndu-te,

în fond, nu prin petice de zbor,

iluzionîndu-te, c-un aparat de secol 19, romantic-jules vernian,
cu lanțuri; zgomotul roților dințate dă impresia, chiar așa,
cum lumina intrată prin fereastră o consideri, axiomatic, dreptunghiulară

*

(cuvintele arată ca niște minți luminate;
acolo-n, adînc, poetul poate străluci –
în atîtea minți
așezate unele peste altele pînă la ultima
de pe fundul cu mîl.

să fie 7, 8, zece metri? cum
măsoari lumina pe adîncime
cînd și einstein a spus că ea se curbează
și cînd se întoarce în ea însăși
î închide un cerc?

de fiecare dată te reîntîlnești pe tine,
mult, mult mai tînăr,
în amintiri)

*

nu ești inventatorul roții,
nici inventatorul trasului pe roată,
roțile calcă drumurile ca nervii să
adune praful și convingerea că
Dumnezeu încă construiește lumea

(alergi cu cronometrul unei politici în mână
există și moarte pe pistă uneori primești
în spate un disc o suliță o greutate un ciocan zona
de aruncare e interzisă dar mirajul
e regina deșertului
pentru că ce altceva îți rămîne?)

creierul își străbate catedrala Iisus privește printre coloane
și arcade pustiul iudeii punctul însetat al orizontului

care fiară va veni să agonizeze sub cuțitul candeliei
sau în domesticire să cadă în oglinzi care văd doar chipuri de îngeri?

cînd și cînd te grămădești ghem de drumuri te tai pur și simplu
în tot atîtea capete de început și sfîrșit – traverse de cale ferată;

îngerii îți pun rulmenți la picioare să aluneci mai lesnicios pe șine

pînă unde sugrumi liniște?

cît parazitezi cuvîntul?

cum vezi păduchele de calcar

de pe schelet?

cu cîtă radiație mortală

roentgen diagnosticezi în limite de siguranță o coloană vertebrală?

cum desfășori drumul să vezi dacă te încape harta așteptărilor

capătul lui sau în catedrală și pioșenie rămîi sub crucifix?

fără arme și-n genunchi în această colosală liniște

*

tare
tare
ca un poem torturat –
din pricina urletelor
puțini
vizitează camera temniței
cojești
un text
strat cu strat
ca mulți alții,
ca pe o ceapă,
lăcrimezi
cauți miezul
cu îngeri
sînii
nefolosiți de alte mâini
de după
fiecare
cuvînt
în mugur
(prea lucid
„decît să muncești degeaba
mai bine stai degeaba”)
tare
tare
și țeapăn

ca o șosetă
scorțoasă
(cu tot ce implică o șosetă scorțoasă)
tare
însă
îngerii orașului
sînt
de toată mila –
un oraș mort e ca o școală de fete
care duhnește de senzualitate.
și-ți pasă

*

*(totuși
lumină – lumină să fie!
dar și-o coajă subțire de lună
dacă nu pentru poeți, măcar pentru îndrăgostiți)*

există această risipire cum frunzele cad și vin alte frunze
cum întrebarea mea va fi întrebarea altei guri cum evidența
e doar chestiune a prezentului. în acest nimic EXIST dau
din mâini într-un stil de înot viguros fără ochelari specializați
culoarul ici colo în tîmple simți (dansul vieții) finishul geometria
privirii schimbă configurația liniei drepte, ca-ntr-un poem: globi
oculari storși de imagini minte incapabilă să-și țină axa de rotație
fixă – ca frunzele
ca frunzele care cad; există această risipire, cum s-o numesc?

împrăștiere, cum frunzele cad: eu și pământul după atâtea rotații
ne-am aruncat hainele în agățătorile universului ah, câte mâini
vor trebui să ne adune de pe stele gunoiul!

(eu și pijamalele scrisului pe care le tot arunc în coșul cu rufe
murdare, eu și spiralele de ADN sălbatic specializat în mersul
pe nouri eu și pământul după atâtea rotații...

sărut prin lipirea buzelor nu prin clic/like!)

probabil e duminică. ceață. nu-ți vezi picioarele. doar pământul
adulmecă talpa și-o trage spre el iar talpa, cu gura în jos
îi sugerează mirosul de tămâie ca o rîmă oarbă tîrîndu-se pe lîngă ziduri
cu zvîcnituri de metatarsiene.

am să ajung unde cheamă pământul dar ceasul are ceva omenesc
de tărăgănare, cînd lucrurile nu se fac la timp și mai trebuie
mai trebuie mai trebuie o zi pînă mîine

*

„nu te mai gîndi la trecut, uită trecutul”

(Isaia)

ești o binecuvîntare
ca o trecere a cometei la naștere
vei creștina un oraș
o parte de țară
țara întreagă
vei ieși în larg cu drapelul înălțat pe catarg

să-ți cunoască mărire străzile
călcătura mersul

închizi și deschizi
casa cu catarge și pînze
unde în cala burtoasă
vîslesc sclavi în poezie

legat de unicul cui
căci fără cui
unde cheia-ți mai pui?
sub Țoala preșului
dar acolo știe tot hoțul să caute

doar unicul cui bătut în ușorul ușii
unde agăți cheia
cu care deschizi și închizi

de fapt noaptea urcă treaptă cu treaptă
un eseu despre tine
noaptea urcă treaptă cu treaptă
prin geam
pentru o aselenizare perfectă

... și după ce vei fi cunoscut mărire
și după ce te vor fi gratulat peștii
cu diploma Zodie
e normal să navighezi